

L'inconvenient d'haver nascut

Avui no fa anys del seu naixement ni de la seva mort, però em ve de gust parlar d'ell : E. M. Cioran. No recordo exactament si era l'any 89 o 90, voltant per Barcelona i remenant per les llibreries vaig trobar un llibret que portava per títol "Adiós a la filosofía y otros textos". Era un llibre desgastat i vell i l'autor era un tal E. M. Cioran. El vaig fullejar i em va sorprendre per alguns aforismes llegits a l'atzar. El vaig comprar.

En aquells anys pujava molt a Berga i solia entrar en una llibreria, l'Astral, que ara ja no existeix. El llibreter es deia Àngel i un dia em va comentar que tenia un filòsof de capçalera que probablement m'agradaria. Me'n va ensenyar un llibre i ...caram!, tornava a ser aquest tal Cioran! Com em va agradar que me'n parlés!

Ja era el segon llibre de Cioran que tenia i, sense quasi adonar-me'n, amb els anys vaig anar comprant tota la seva obra traduïda al castellà (a hores d'ara encara no ha estat traduït al català!).

Durant molt de temps, anys, vaig anar llegint la seva obra i em va entusiasmar. Però era una passió inconfessable ja que quasi ningú el coneixia o bé era molt criticat. En vaig sentir de tots colors... que si era un pensador maleït, que si no es podia considerar filòsof... Però vaig seguir ferma en l'obra d'aquest maleït que m'absorbia intel·lectualment.

Nascut en l'actual Romania, va fugir del seu país i va viatjar en bicicleta durant uns anys fins que es va establir com a apàtrida a París. Va viure en un petit pis al barri Ilatí, envoltat d'austeritat on rebia qualsevol persona que volgués conversar-hi. Sempre va rebutjar premis literaris.

A l'estat espanyol, va ser conegut gràcies al filòsof Fernando Savater que va fer la tesi doctoral sobre el seu pensament i va mantenir molt contacte amb Cioran fins la seva mort l'any 1995.

Cioran va ser un filòsof que defensava el fruit de les petites coses de la vida i recomanava, per exemple, visitar cementiris per alleugerir el dolor vital i disminuir la supèrbia i l'arrogància que l'individu posseeix. Un dels temes recurrents en la seva obra és el suïcidi. Defensava que aquesta idea que l'humà posseeix, contràriament al que se sol pensar, ens permet dignificar la vida. Encara em sorprèn avui quan s'etiqueta a Cioran de pessimista. I és que, lluny d'aquesta visió, l'autor és i ha estat per mi d'un gran vitalisme, un bàlsam per sobreviure. Ens recorda sempre que som mortals i això reconforta, "anima" (dóna vida).

Caracteritzat per l'insomni que el va acompanyar tota la seva vida des dels vint anys, Cioran reflexiona reiteradament sobre el buit i la desesperació humana. El sentit de la realitat és, per ell, el sense-sentit. No hi ha raó absoluta: L'individu està atrapat en una teranyina i envoltat de tenebres, abocat necessàriament al dolor.

La humanitat, en la seva història, no ha fet altra cosa que inventar mites i utopies sempre irrealitzables. Això ens porta inevitablement al dolor, a la nuesa de qualsevol certesa.

"El fet que la vida no tingui cap sentit és una raó per viure, l'única en realitat."

E. M. Cioran

Us recomano teràpia cioraniana pels temps que estem vivint!

